

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2011 r. — Guangdong Kito Ceramics i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-633/11)**

(2012/C 32/79)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Guangdong Kito Ceramics Co. Ltd (Foshan, Chiny), Jingdezhen Kito Ceramic Co. Ltd (Jingdezhen, Chiny), Jingdezhen Lehua Ceramic Sanitary Ware Co. Ltd (Jingdezhen, Chiny) oraz Zhaoqing Lehua Ceramic Sanitary Ware Co. Ltd (Sihui, Chiny) (przedstawiciel: adwokat M. Sánchez Rydelski)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 917/2011 z dnia 12 września 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2011 L 238, s. 1) w zakresie dotyczącym skarżących, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy popełnienia przez pozwaną oczywistego błędu w interpretacji i stosowaniu art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczy niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy niezgodności postępowania prowadzącego do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia z zasadami ogólnymi prawa UE, takimi jak zasady dobrej administracji i przejrzystości, a także z prawem skarżących do obrony oraz naruszenia przez to postępowanie art. 18 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009 L 343, s. 51).

Odwołanie wniesione w dniu 9 grudnia 2011 r. przez Mario Paulo da Silva Tenreiro od wyroku wydanego w dniu 29 września 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-72/10, da Silva Tenreiro przeciwko Komisji**(Sprawa T-634/11 P)**

(2012/C 32/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mario Paulo da Silva Tenreiro (Kraainem, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- orzeczenie, że
  - wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-72/10 da Silva Tenreiro przeciwko Komisji, oddalający skargę wnoszącego odwołanie, zostaje uchylony;
- w drodze nowego rozstrzygnięcia:
- orzeczenie, że
  - decyzja Komisji Europejskiej odrzucająca kandydaturę wnoszącego odwołanie na wolne stanowisko dyrektora Dyrekcji E „Wymiar sprawiedliwości” w Dyrekcji Generalnej (DG) „Wymiar sprawiedliwości, wolność i bezpieczeństwo”, a także decyzja powołująca na to stanowisko panią K, są nieważne;
  - Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej w ten sposób, że oddalił on zarzut dotyczący nadużycia władzy mimo poważnych poszlak wskazujących na takie nadużycie, na które powoływał się skarżący, podczas gdy odwrócenie ciężaru dowodu powinno zostać stwierdzone z poszanowaniem zasady równości stron przed Sądem.
- 2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia równości broni stron poprzez odmowę nakazania przedłożenia między innymi sprawozdania z oceny p. K za okres, w którym wykonywała obowiązki dyrektora dyrekcji „Bezpieczeństwo” DG „Wymiar sprawiedliwości, wolność i bezpieczeństwo”, podczas gdy organ powołujący uzasadniał odrzucenie jej kandydatury na to stanowisko prawdopodobną niezdatnością w świetle jej pracy świadczonej w charakterze p.o. dyrektora, przy czym należy pamiętać o tym, że może zostać powołana na stanowisko dyrektora dyrekcji „Wymiar Sprawiedliwości” tej samej DG z uwzględnieniem tego samego doświadczenia na stanowisku dyrektora.

- 3) Zarzut trzeci, dotyczący przeinaczenia faktów, co polega na tym, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż chodzi tu o dwa odrębne postępowania mające na celu obsadzenie stanowiska dyrektora („Wymiar Sprawiedliwości” i „Bezpieczeństwo”) i że wynik jednego z nich nie ma wpływu na wynik drugiego.
- 4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady kontradyktoryjności, praw do obrony i obowiązku uzasadnienia, co nastąpiło w ten sposób, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie ustosunkował się do zarzutu — podniesionego przez wnoszącego odwołanie na rozprawie — oczywistego błędu w ocenie, opierając się na siatce oceny, którą posługiwała się komisja preselekcyjna, o której wnoszący odwołanie dowiedział się z załącznika do odpowiedzi na skargę, a Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że nie jest konieczna druga wymiana pism.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2011 r. — Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-635/11)

(2012/C 32/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Regency Entertainment Psychagogiki kai Touristiki AE (Maroussi Attikis, Grecja) (przedstawiciele: N. Niejahr, Q. Azau, F. Spyropoulos, I. Dryllerakis, K. Spyropoulos, adwokaci, i F. Carlin, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/716/UE z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji [środek pomocy państwa C 16/10 (ex NN 22/10, ex CP 318/09)] (Dz.U. 2011, L 285, s. 25);
- w drugiej kolejności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona strony skarżącej; lub
- w dalszej kolejności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nakazano w niej odzyskanie od strony skarżącej kwot pomocy; oraz
- obciążenie strony pozwanej własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, ustalając, że analizowany środek stanowi pomoc, poprzez uznanie, że:

- strona skarżąca odniosła korzyść gospodarczą w postaci „dyskryminacji podatkowej”, w kwocie 7,20 EUR za każdy bilet;
- omawiany środek ten wiązał się z utratą zasobów państwowych;
- środek ten był selektywny na korzyść strony skarżącej; oraz
- środek ten zakłócił konkurencję i wywarł wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

- 2) Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła jej proceduralne prawo do obrony poprzez całkowite pominięcie uwag i dodatkowych komentarzy przedstawionych przez stronę skarżącą w wykonaniu praw proceduralnych po wydaniu decyzji wszczynającej postępowanie.

- 3) Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła art. 296 TFUE przez to, że nie przedstawiła uzasadnienia wystarczającego, by strona skarżąca mogła zrozumieć, a Trybunał skontrolować rozumowanie, w oparciu o które strona pozwana doszła do wniosku, że strona skarżąca odniosła korzyść selektywną, że każda korzyść tego rodzaju wiąże się z utratą zasobów państwowych oraz może zakłócić konkurencję i wyrzucić wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

- 4) Zarzut czwarty, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja nakazuje odzyskanie od strony skarżącej kwot pomocy, akt ten narusza:

- art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽¹⁾, zgodnie z którym odzyskanie odnosi się do pomocy otrzymanej przez beneficjenta, gdyż w zaskarżonej decyzji strona pozwana nie określiła prawidłowo kwoty pomocy, jaką strona skarżąca mogła otrzymać; oraz
- art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999, gdyż odzyskanie pomocy narusza w tym wypadku ogólne zasady prawa Unii, a mianowicie zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadę pewności prawa i zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2011 r. — Euris Consult przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-637/11)

(2012/C 32/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Euris Consult Ltd (Floriana, Republika Malty) (przedstawiciel: F. Moyses, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski